

Szentesi Éva

Kardos Margit
disszidál

Szentesi Éva

Kardos Margit
disszidál

ATHENAEUM

Copyright © Szentesi Éva, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Telefon: 1-235-5020

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 609 3

Felelős szerkesztő: Szabó Tibor Benjámín

Szerkesztette: Petrikovits Julianna

Műszaki vezető: Drótos Szilvia

A borítót a Madbutt-kép felhasználásával

Földi Andrea készítette.

Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Szekszárdi Nyomdában, 2017-ben

Felelős vezető: Vadász Katalin igazgató

Elpusztult civilizáció

– Folyton ideges. Komoly a felelősség. Emberéletek múlnak rajta. Ne foglalkozz vele! – mondja az asszony a lányának. Bogárszemei mélyen ülnek, finom vonalú párna rajzolódik ki a szeme alatt. A haja a homlokánál rövidebb, óvatosan félresöpri, de két tincs visszaugrik a szomorú bogarakhoz, és egy pillanat alatt megint eltakarja. A lányának magyaráz, de a kislány nehezen érti, miért ideges megint az apja, aki egy megyeszékhely bírója.

– Nagy a felelősség. Nem lehet bírni – mormogja a kislánynak.

Az arca beárnyékolódik, a kezét a melle fölé kapja, csontos ujjjaival piszkálni kezdi a kulcsfont alatti részt. Eddig nem volt észrevehető, mert kar-

digán takarta a vöröses foltot, aminek a közepén megvarasodott seb ül, most azt kapargatja. A körmei nincsenek manikűrözve, a körömágynál véres bőrdarabok lógnak, mintha ollóval nyirbálná folyton. A haja szoros copfban hátrafogva, a két tincs előremered a homlokához, mint két, lehajlított szarv, de semmi ördögi nincs benne.

– Apa jóember. Csak kicsit ideges. – Úgy köpi az asszony a szavakat, mint a gép, akibe beprogramozták, mit kell érezni, még akkor is, ha semmi köze a valósághoz. Közben betakarja a lányát, a másik ágyon a fia már régen alszik, az éjjeli lámpát felkapcsolva hagyja, tudja, hogy félnek a gyerekek a sötétben.

A nappaliban ott ül a férfi, a megyeszékhely bírája, Isten igazságos szolgáloja, a megtéveszthetetlen és megvesztegethetetlen földi helytartó. Legalábbis szereti, ha így beszélnek róla. Aki nem így szól, azt ellehetetleníti, hamisan megvádolja, megbecsteleníti, elkobozza vagyonát. Kicsi és ideges férfi, a szája szélét folyton benyálazza széles nyelvével, arcán nem látszik érzelem. Alig lehet ötvenéves, mégis olyan barázdált és meggyötört az ábrázata, mintha ezer éve idegeskedne, szorongana és üldöznék valami miatt. Lassan

az asszonyra néz, észreveszi a kulcscsont alatti sebet:

– Mondtam, hogy tüntesd el, ne lássák a gyerekek!

Az asszony megremeg. Nem szól semmit. Próbálja magát nyugtatni, hogy a férfinak milyen nehéz gyerekkora volt, verte az apja, miközben az anyja némán tűrt, sőt még azt is végignézte sokszor, hogy az anyját veri. Most meg már felnőtt, élet és halál ura, az isteni igazság földi szolgálója, a törvény és a kegyelem, nem mer vele senki ujjat húzni. Csak ideges, folyton ideges. Nagy és nehéz a felelősség, amit a vállára vett a nép nevében.

A következő pillanatban az asszonynak már nincs ideje ezen gondolkodni, mert a férfi lerántja az asztalra a fejét, ami hatalmas koppanással csapódik bele a nehéz fába, a halántékánál kiserked a vér, a vörös, zselés anyag csíkot húz, egészen le az álláig, és követik a könnyek. A nő némán sír, a férfi összeszorított szájjal üti, monoton és tūpon-tos ütemmel.

Két óra múlva a ház annyira néma, mintha odakint valami vírus elpusztította volna az egész em-

beriséget, és senki sem maradt volna a földön, csak egy távoli világból ideküldött drón kamerája pásztáz körbe éppen egy elpusztult civilizációt.

Az asszony a kanapén fekszik, bogárszemei nyitva, a plafont nézi, kezét összeszorítja. Aztán felül, annyira gépiesen, mint ahogyan azt a sok hazugságot mondta pár órája a lányának. Feláll, nem néz semerre, arca mintha üveg volna, visszapatlan róla minden életszilánk. Felmegy a lépcsőn. Ruganyosan jár, akár egy macska, akit ledobtak. Éppen annyira nesztelen is. Ruha sincs rajta, a teste csupa folt, nem tudni, ebből mennyi a rászárdt vér és mennyi az ütésnyom. Végül is mindegy, már ő sem tartja számon a saját testét. Belép a hálószoobaajtón, a férfi mozdulatlanul alszik. Altatót vett be, úgy, mint minden este. Az asszony tudja ezt, hiszen általában ő készíti ki a gyógyszert. Hányszor gondolt arra közben, hogy kicseréli méregkapszulára, de sose volt mersze megölni az élet és a halál urát, Isten megvesztegethetetlen szolgáját, az igazság bajnokát. Rettegett tőle, de azért boldogsággal töltötte el, amikor eszébe jutott, hogy mi volna, ha soha többé nem kelne fel.

Az asszony az ajtóban áll. A kezei ökölbe szorítva. Lassan lép, egyre közeledik alvó férjéhez, majd egészen közel hajol hozzá, és akkor látja, hogy hatalmas, nedves tócsa teríti be a padlót, amibe véletlenül belelép, ekkor csapja meg az orrát a friss vér szaga. Ordítana, de nem jön ki hang a torkán. Vége van, Győző.

Akkor észreveszi, hogy a fia konyhakést szorítva, görcsösen zokog a sarokban.